

Annem

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 01 Haziran 2011

Bitmiyor ızdırap, bitmiyor annem. Dinmiyor gözyaşım, dinmiyor annem.
Çaresiz halimi, kimse bilmiyor.
Vücudum yatağa girmiyor annem.

Veysel toprak demiş, sadık yarine.
Gelip de baksaydı, benim halime.
Öpmemek ne zormuş, anne elini.
Kara toprakların, aziz gelini.

Anadır demişler, başların tacı.
Ömrümde görmedim, böyle bir acı.
Bilirim derdimin, sen de ilacı.
Ağlıyor oğullar ve iki bacı.

Gözlerin yanımda bedenim uzak.
Bu mudur dünyanın kurduğu tuzak?
Artık yüreğimde, Azize adı.
Hiç kalmadı sanki dünyanın tadı.

Sevdayı acıya, katarsın anne.
Sevmeyen kendinden utansın anne.
Bedenin zemzemle yıkansın anne.
Mekânı cennette yatarsın anne.

Dünyalar yıkılsa, duyamıyorum.
Yazdıkça yazmaya doyamıyorum.
Günleri artık hiç sayamıyorum.
Ölüme adını koyamıyorum.

Yıllar öncesinde, depremi gördük.
Bir şey oldu diye, bin kere öldük.
Sağ salim görünce, aşk ile güldük.
Tam on yıl sonrası, bak yine solduk.

İstesem yanına gelemiyorum.

Rüyamda göreyim diyemiyorum.
Uykusuz olur mu? Bilemiyorum.
Başımı yastığa koyamıyorum.

İçimde bir şeyler kanıyor anne.
Gözlerim kül oldu yanıyor anne.
Beynime kan gitmez, donuyor anne.
Hücreler sırayla, eriyor anne.

Bir kere uzatsan tutsam elini.
Son defa duysaydım tatlı dilini.
Mevlam cennet eyle, orda yerini.
Kara toprakların, aziz gelini.

Şiirler yazınca okurdum sana.
Övgüler yağdırıp gülerdin bana.
Kaç tane yazdım bak, gittin gideli...
Yazdığım şiiri, duysaydın ana.

25 MAYIS 2009 KOCAELİ/ Mehmet Fikret ÜNALAN